

Dosar nr. 1-2379/2023
1-23139198-12-1-28092023

Sentința
în numele Legii

11 iunie 2024

mun.

Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani)

Instanța compusă din:

Președinte de ședință, judecător, Liudmila Beșliu

Grefier, Olga Topalov

cu participarea: Procurorului, din cadrul Procuraturii mun. Chișinău, oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, Olesea Russu, a apărătorului care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime a inculpatului Melnic Marin, Mariș Marcela, împuternicită în baza mandatului (Seria MA nr. 1716055 din 28.08.2023) precum și a inculpatului Marin Melnic, a apărătorului care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime a părții vătămate Pavalescu Marin, Doina Ioana Străisteanu, împuternicită în baza mandatului (Seria MA nr. 1215777 din 07.09.2023)

examinând în ședință de judecată publică, în procedură generală, în limba română, cauza penală de învinuire a lui:

*Melnic Marin ******, născut la ******, IDNP ******, moldovean, cetățean al Republicii Moldova, domiciliat în ******, localitatea ******, str. ******, ******, căsătorit, fără persoane la întreținere, anterior nejudecat,

învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 155 alin. (2) Cod penal, adică – *Amenințarea cu omor cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, săvârșită inclusiv prin intermediul unui sistem informatic, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări din motive de prejudecată.*

Perioada examinării cauzei în instanța de judecată: 28 septembrie 2023 – 11 iunie 2024;

Procedura de citare legală executată;

Cu referire la materialele cauzei penale și a probelor administrate și cercetate în ședința de judecată, instanța,

a constatat:

Fapta prejudiciabilă imputată constatată în ședință de judecată (temeiul real al răspunderii penale):

Partea descriptivă:

1. La data de 19.06.2022, în jurul orelor 21.56 min., dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și dorind în mod conștient survenirea acestora, cunoscând cu certitudine faptul că, partea vătămată Marin Pavlescu este de orientare sexuală netradițională, acționând cu intenție directă și urmărind scopul amenințării cu omor și cu vătămare gravă a integrității corporale sau sănătății acesteia, din motive de prejudecată, prin intermediul rețelei de socializare „Messenger”, a apelat partea vătămată, după care adresându-se cu cuvinte injurioase și cu un ton ridicat și la amenințat cu omor și cu vătămarea corporală gravă a integrității corporale și sănătății, acțiuni care au provocat părții vătămate o stare psihică de extremă frică pentru viața sănătatea sa, din care considerent a perceput amenințarea ca fiind una reală și că există pericolul real al realizării acestei amenințări.
2. *Astfel, organul de urmărire penală a încadrat acțiunile lui Melnic Marin, conform prevederilor art. 155 alin. (2) din Codul Penal, amenințarea cu omor, cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, săvârșită inclusiv și prin intermediul unui sistem informatic, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări, din motive de prejudecată.*

Cu privire la procedura de examinare a cauzei:

3. În ședința de judecată, procurorul, inculpatul Melnic Marin și apărătorul acestuia au solicitat examinarea cauzei în procedură generală, în ședință publică și în limba română, având în vedere că inculpatul nu recunoaște faptele invocate în rechizitoriu și încadrarea juridică adusă, iar în acest sens, în conformitate cu articolele 351 și 352 din Codul de procedură penală, instanța de judecată a dispus examinarea cauzei penale în procedură generală.

Cu privire la poziția inculpatului în ședință de judecată:

4. În ședința de judecată, inculpatul Melnic Marin nu a recunoscut vina în totalitate în cele imputate, și a relatat instanței că, pe partea vătămată Pavalescu Marin nu îl cunoaște personal doar de pe rețelele de socializare, ulterior s-au văzut la procuratura și la ședințele de judecată. Astfel, inculpatul a indicat că, în aceea seara la amenințat cu moartea, doar spunându-i aceste cuvinte, nu a avut nici un gând de a realiza cele spuse, comunicându-i că, îi v-a tăia picioarele și îl v-a ucide, însă nu avem intenția de a o face direct, i-a comunicat astfel doar pentru a nu promova acțiunile LGBT în Moldova. Totodată, inculpatul a mai indicat că, nu s-a interesat despre locul de trai al

părții vătămate, adresa de domiciliu lui Pavlescu Marin pe rețele nu era indicată, nu a căutat informația și nu a văzut aceasta informație postată pe rețele.

5. *La întrebările apărătorului Mariș Marcela, inculpatul Melnic Marin* a declarat că, la data de 19.06.2022, duminica seara acasă, servea o bere la balconul casei sale din Italia, naviga pe Facebook, a văzut imaginea de la Praid Moldova 2022, unde erau menționate mai multe persoane în acea pagina inclusiv și domnul Pavlescu, neavând ce face l-a apelat pe aplicația de Messenger pe acesta, ultimul nu i-a răspuns, a închis. Ulterior Pavlescu a telefonat el înapoi și l-a întrebat cu ce motiv îl sună și de ce îl numește „pidar”, aceasta fiind unica convorbire pe messenger, numărul ultimului nu îl avea, nu cunoștea nimic despre el inclusiv unde locuiește. Toată înregistrarea nu o ține minte, recunoaște că l-a insultat dar nu are nici un gând să-i fac vre-un rău, a doua zi a uitat de el și nu a încercat să-l mai caute. A mai adăugat inculpatul că locuiește permanent în Italia iar în Moldova a revenit după acest incident la aproximativ un an.
6. *La întrebările apărătorului Doina Ioana Străisteanu, inculpatul Melnic Marin* a menționat că a revenit aproximativ la 28.08.2023, nu își amintește data exact. A mai adăugat inculpatul că mama lui se numește Aliona Melnic, aceasta l-a telefonat pe Pavlescu Marin pe messenger după ce Melnic Marin a fost reținut la vama Leușeni, fără a i se explica motivele reținerii, care le-a aflat deja la IP Ciocana . Ulterior pe Pavlescu Marin nu l-a mai sunat și nici scuze nu și-a cerut, iar cum Marin Pavlescu urma să înțeleagă cuvintele sale nu cunoaște, deoarece nu s-a gândit că acesta urma să ia în seriozitate cele spuse de inculpat.

Cu privire la declarațiile părții vătămate.

7. Fiind audiat în cadrul ședinței de judecată partea vătămată Pavlescu Marin, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, a relatat că, din sala de judecată îl cunoaște pe Melnic Marin.
8. *La întrebările procurorului Olesia Rusu, Pavlescu Marin* a declarat că, amenințările lui Marin Melnic, le-a primit ca fiind foarte real și apropiat. Ultimul a mai adăugat că este o persoană publică, reieșind din cazul ce i s-a întâmplat anterior, și anume în noiembrie 2021 a decis să nu se întoarcă în unitatea militară din motiv că în unitatea militară s-a aflat despre orientarea sa homosexuală, și a fost supus boolingului, discriminării, aplicată forța fizică. Din momentul dat a luat decizia să nu se întoarcă în unitatea militară, a decis să lupte și să-și apere drepturile, cazul dat a fost mediatizat și din acest considerent crede că este o persoană publică. După incidentul cu Melnic Marin, Pavlescu Marin a consultat medicul psiholog, la care se adresa regulat, iar acesta a constatat că el are o frică în raport cu siguranța sa.

9. *La întrebările apărătorului Doina Ioana Străisetanu*, Marina Pavlescu a comunicat că, nu țin minte exact data, este scris în plângerea sa când domnul Melnic l-a telefonat insistent pe Messenger seara de câteva ori, fiind o persoana necunoscută nu a acceptat primele apeluri, după a mai urmat insistent mesaje. Astfel a decis să răspundă pentru a vedea cine este persoana și cu ce scop îl telefonează la acea ora târzie, astfel domnul Melnic a început să îl înjure să îl batjocorească și să-l amenințe, astfel, a conștientizat faptul că discuția nu decurge bine și a decis să înregistreze apelul, i-a adus la cunoștința că ulterior înregistrarea va fi transmis avocatei sale pentru a depune o plângere la poliție. De la începutul discuției inculpatul a început să îl numească cu cuvinte urate să îl amenințe, din aceste motive a înțeles ca lucrurile nu decurg bine, și i-a adus la cunoștința despre înregistrarea discuției, însă acesta i-a spus că o să-l taie, și o să-l ucidă, nu ține minte toată discuția, ține minte doar că a fost amenințare, și l-a numit cu cuvinte foarte urâte. În plângerea sa adresată procuraturii a scris exact ceea ce i-a zis Melnic și, susține declarațiile date la organul de poliție, plângerea fiind depusă la scurt timp după incident. După acest incident doar la procuratura a fost în contact cu domnul Melnic, iar până atunci nu cunoaștea unde acesta se afla. Amenințările lui Melnic le-a apreciat drept reale deoarece el vorbea serios iar anterior a mai întâlnit asemenea amenințări, pentru că este o persona publică, și până la cazul dat a fost urmărit până la bloc, și a fost nevoit să schimbe domiciliu, de câteva ori.
10. *La întrebările apărătorului Mariș Marcela*, Pavlescu Marin a mai adăugat că, nu ține minte data când a fost apelat de către Marin Melnic deoarece a fost demult, însă totul este scris în plângerea sa adresată procuraturii, iar el pe Melnic Marin nu l-a telefonat niciodată, după ce a fost apelat insistent de acesta a intrat pe profilul lui Melnic Marin pentru a vedea dacă îi este o persoană cunoscută deoarece nu înțelegea scopul apelului, nu ține minte ce adresă de domiciliu era indicată. Când la apelat Melnic, pe Pavlescu i-a spus acestuia că strică religia, cultul religios tot ce a zis este indicat amănunțit în plângere.

Cu privire la mijloace materiale de probă: În ședința de judecată au fost cercetate -

11. *Proces-verbal de ridicare din 13.07.2022*, acțiune procesuală, conform căreia, de la cet. Pavlescu Marin, a fost ridicată o înregistrare audio cu durata de 02:26 sec., înregistrată pe un CD cu capacitatea de 700 mb, împachetat, sigilat și contrasemnat de participanți. (f.d.35-36)
12. *Proces-verbal de examinare a obiectului, din 22.12.2022*, acțiune procesuală, prin care a fost examinată o înregistrare audio cu capacitatea de 4, 46 mb. În cadrul acțiunii procesuale respective stabilim prezența unei convorbiri audio între partea vătămată Pavlescu Marin și învinuitul Melnic Marin, din a cărui conținut se deduce că

învinuitul se adresează cu cuvinte necenzurate în adresa părții vătămate amenințînd-o cu răfuială fizică și omor.(f.d.38-40)

Corpurile delictive:

13. CD- pe care este stocată o înregistrare audio, cu durata de 02:25 min. Recunoscută și anexată în calitate de mijloc material de probă, prin ordonanța din 22.12.2022. (f.d. 37)

Cu privire la analiza probelor și încadrarea juridică:

14. Potrivit art. 384 din Codul de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentința se adoptă în numele legii. Sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.
15. Conform art. 389 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată și nu poate fi bazată pe presupuneri.
16. Instanța de judecată reține că, sentința de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost lichidate și apreciate corespunzător. Toate îndoielile care nu pot fi înlăturate vor fi interpretate în favoarea inculpatului. Astfel, instanța de judecată este obligată prin prisma prevederilor art. 384 alin. (3) din Codul de procedură penală, să emită sentința legală, întemeiată și motivată, bazată pe principiile generale ale efectuării justiției.
17. Instanța de judecată remarcă că, în privința inculpatului Melnic Marin a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare. La fel, în contextul art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, inculpatului i-a fost adus la cunoștință atât natura și cauza acuzației penale, cât și probele pe care se fundamentează aceasta, într-o manieră detaliată prin ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuț, prin ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriul întocmit.
18. În același timp, se impune a preciza că, potrivit prevederilor art. 6 din Convenție, în dreptul la un proces echitabil se atribuie și necesitatea motivării hotărârii. Sub acest aspect în cauzele Hiro Balani contra Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija contra Spaniei și Boldea contra României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art.6 paragraful 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile. Amploarea acestei obligații poate varia însă în funcție de natura hotărârii, trebuind avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața

instanței, precum și diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie.

19. De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate (cauza Tatishvili contra Rusiei din 2007). La fel, art. 6 al Convenției implică în special în sarcina instanței obligația de a examina efectiv mijloacele, argumentele și ofertele de probă ale părților (cauzele Perez împotriva Franței și Van de Hurk împotriva Olandei). În acest mod, instanța de judecată subliniază că și-a bazat constatările sale pe probe verbale și în scris prezentate, dar și în analiza faptului dacă acușările sunt bine justificate conform standardului de dovadă, care este acel al „în afara dubiilor rezonabile”, or astfel de dovadă poate rezulta din coexistența deducerilor suficient de puternice, clare și concordante sau a similitudinilor prezumției de fapt necombătute, iar adițional, poate fi luat în considerație comportamentul părților când sunt obținute dovezile (hotărârea Irlanda c. Regatului Unit din 18 ianuarie 1978, seria A nr. 25, p. 65, alin. 161).
20. În corespundere cu prevederile art. 93 alin. (1) Cod de procedură penală, probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei. În continuare, în conformitate cu art. 101 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concluzivității, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.
21. În acest context prin prisma alin. (4) art. 100 din Codul de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind analizate probele administrate, coroborarea lor cu alte probe, necesitatea administrării de noi probe și verificarea sursei de proveniență a acestora. Prin urmare, fiind cercetate în cumul probele administrate în cadrul urmăririi penale, se constată că acestea sunt pertinente și concludente, precum și coroborează între ele, nefiind stabilite anumite contradicții esențiale și semnificative între probele cu martori și cele materiale, iar în ansamblu confirmă circumstanțele expuse în învinuirile aduse inculpatului. În alt context, la adoptarea sentinței, potrivit prevederilor art. 385 alin. (1), pct. 1-4 CPP, instanța de judecată trebuie să soluționeze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate : 1) dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit

inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

22. Astfel, conform ordonanței privind punerea sub învinuire, dar și potrivit rechizitoriului, acțiunile lui Melnic Marin au fost încadrate în baza art. 155 alin.(2) din Codul penal, fiind incriminată săvârșirea faptei prejudiciabile la data de 19 iunie 2022.
23. În acest mod, analizând cumulul de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile inculpatului și ale părții vătămate în fața instanței, care au fost apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) din Codul de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța constată că faptele incriminate în rechizitoriu, conform încadrării juridice aduse, pentru care inculpatul Melnic Marin a fost trimisă în judecată există, au fost săvârșite de acesta și întrunesc semnele obligatorii ale componentelor de infracțiune prevăzute de art. 155 alin.(2) din Codul penal, potrivit argumentelor expuse infra.
24. Astfel, referitor la acțiunile incriminate, instanța precizează că fapta infracțiunii se demonstrează prin declarațiile persoanelor audiate nemijlocit în instanță, coroborate cert cu alte mijloace de probă, precum și prin lipsa unor discrepante substanțiale cu informația furnizată prin alte mijloace de probă, fiind identificate doar inadvertențe neesențiale între declarațiile persoanelor audiate, care diferă nesemnificativ și exclusiv prin prisma interpretării evenimentelor firești personal de fiecare persoană, dar care în esență susțin consecvent aceleași fapte constatate.
25. În acest sens, instanța statuează într-adevăr că inculpatul fiind eventual în stare de ebrietate alcoolică, fapt care nu are relevanță esențială pentru încadrarea faptelor, aflându-se la domiciliul din Italia, la 19 iunie 2022, seara, l-a apelat pe messenger pe Pavlescu Marin și l-a amenințat cu moartea, amenințare pe care ultimul a perceput-o ca reală, existând pericolul cert al realizării acestei amenințări. Acest fapt este confirmat prin declarațiile părții vătămate și a inculpatului care nemijlocit a relatat acțiunile sale care au fost reproduse mai sus, la caz victima declarând sub jurământ și fiind preîntâmpinată pentru răspunderea ce o poartă pentru declarații false și/sau calomnioase.
26. La caz, partea vătămată Pavlescu Marin a prezentat înregistrări audio cu discuția dintre el și inculpat, potrivit căreia, se atestă că, Melnic Marin din motive de prejudecată l-a amenințat pe Pavlescu Marin cu moarte și vătămare gravă pentru faptul că Pavlescu Marin este o persoană de orientare homosexuală, iar alegațiile părții apărării referitor la acest aspect nu pot fi luate în considerare în vederea constatării nevinovăției inculpatului, ori acțiunile inculpatului au fost comise cu

intenție directă, acesta nefiind cunoscut cu partea vătămată a insistat cu apeluri pînă partea vătămată a răspuns și inculpatul nu a ezitat să-l amenințe cu moartea, vociferând că îl va omorî și îi va tăia picioarele. Mai mult ca atît, comportamentul inculpatului nu s-a schimbat nici după ce partea vătămată i-a comunicat că este înregistrată convorbirea telefonică și va fi scrisă o plîngere la poliție pe amenințările date. Partea vătămată Pavlescu Marin a perceput amenințările ca reale și imediat a scris o plîngere la poliție, or, anterior ultimul din motivul orientării sale sexuale, a mai fost hărțuit fizic și traumat psihologic.

27. De altfel, și inculpatul confirmă parțial evenimentele descrise, inclusiv în cadrul acțiunii de confruntare la faza de urmărire penală cu partea vătămată Pavlescu Marin, în cadrul căreia părțile au susținut declarațiile date anterior, iar partea vătămată a mai adăugat că inculpatul după ce l-a amenințat, insista să se întâlnească la care învinuitul la acea etapă a relatat că este de acord cu cele menționate de către partea vătămată, astfel alegațiile atît a inculpatului cât și a apărătorului acestuia precum că nu a avut intenția de a-l agresa nu pot fi reținute.
28. În continuare, conform prevederilor art. 14 alin. (1) din Codul penal, infracțiunea este o faptă (acțiune sau inacțiune) prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție și pasibilă de pedeapsă penală. Conform art. 51 alin. (1) din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită, iar componența infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale. Potrivit art.52 alin.(1) din Codul penal, se consideră componență a infracțiunii totalitatea semnelor obiective și subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă. Alin.(2) al aceluiași articol stabilește că componența infracțiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracțiunii potrivit unui articol concret din codul penal. Conform art. 113 alin. (1) din Codul penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători. Calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători. Instanța de judecată relevă că în cauza „Kokkinakis vs Grecia din 25 mai 1993” CtEDO a statuat că „(...) o infracțiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiție va fi îndeplinită atunci cînd individul poate să știe, pornind de la prevederea normei pertinente și la nevoie cu ajutorul interpretării ce-i este data în jurisprudență, ce acte și omisiuni sunt de natură să-i angajeze răspunderea penală”.

29. Așadar, cu referire la încadrarea juridică înaintată inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 155 alin.(2) din Codul penal, instanța de judecată constată că inculpatul a atentat la obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute de art. 155 din Codul penal, care în speță este constituit din relațiile sociale cu privire la libertatea psihică a persoanei. La caz, atingerea adusă libertății psihice a victimei presupune influențarea asupra psihicului acesteia, având scopul înfrângerii, dominării, corectării voinței acesteia, or făptuitorul a urmărit ca victimele să delibereze și să hotărască anume cum a dorit el, fapt realizat în urma confirmării cerințelor impuse de inculpat, de a nu promova „LGBT”. Ingerința în relațiile sociale enumerate supra sunt determinate atât prin declarațiile părții vătămate, care sunt susținute prin mijloacele de probă administrate de organul de urmărire penală, inclusive cele materiale, ce denotă caracterul veridic al acestora.
30. Din aceleași argumente sus-enunțate, instanța constată și prezența laturii obiective a infracțiunii în acțiunile inculpatului Melnic Marin, compusă din următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă ce constă în acțiunea de amenințare cu omor sau cu vătămare gravă a sănătății și integrității corporale; 2) circumstanțele săvârșirii infracțiunii, realizate prin existența unui pericol al finalizării amenințării. Analizând acțiunile inculpatului prin prisma probelor administrate, denotă că inculpatul a acționat în măsura inspirării victimei temeri, care le-au pus în situația de a nu rezista constrângerii psihice. Astfel, partea vătămată Pavlescu Marin a indicat că, având anterior experiențe negative cu alți membri ai societății referitor la orientarea sa sexuală, era încrezut că amenințările lui Melnic Marin vor fi realizate.
31. De asemenea, fapta prejudiciabilă sub formă de amenințare este una concretizată și de către inculpat, ce se manifestă prin acțiunile sale directe determinate de expunerii verbale despre o eventuală intenție de a-i tăia picioarele victimei și de a-l omorî. Cu referire la existența unui pericol de realizare a acestei amenințări, acesta este manifestat prin apariția la victimă a sentimentului de frică pentru viața și sănătatea ei (condiția subiectivă), cât și apariția reală a pericolului (condiția obiectivă). În aceste condiții, precum în speță, o amenințare cu omorul și insistența inculpatului de a se întâlni cu victima se califică de instanță ca fiind una reală, care nu pune la dubii varianta cauzării unor consecințe ireversibile pentru viața persoanei amenințate, or faptul că anterior victima a mai fost torturată fizic și psihologic din cauza orientării sale sexuale netradiționale, reprezintă deja un argument cunoscut, care nu poate fi pus la îndoială de nimeni. În consecință, instanța a constatat cu certitudine, chiar dacă inculpatul nu a recunoscut în totalitate faptele și vina în săvârșirea acestora, că victima real a perceput această amenințare cu violența și a prezentat și mesajul verbal direct, ce întregește latura obiectivă a infracțiunii. Infracțiunea prevăzută de art. 155

din Codul penal este una formal-materială, consumată din momentul survenirii pericolului de a fi realizată amenințarea cu omor ori cu vătămarea medie a integrității corporale sau a sănătății.

32. *Latura subiectivă* a infracțiunii prevăzute de art. 155 din Codul penal se exprimă prin intenție (directă sau indirectă), iar la caz, instanța a constatat prezența semnelor laturii subiective exprimate prin intenție, reieșind din acțiunile coordonate ale inculpatului, care a expus verbal persoanei Pavlescu Marin că îl va omorî, adică că îi va tăia picioarele, după care partea vătămată din frică pentru viața sa, a scris o plângere la poliție. Tot aici, se reține că scopul acestuia a fost de a schimba conduita victimei în interesul său personal, și anume să nu promoveze LGBT. Circumstanțele enumerate derivă din declarațiile părții vătămate detaliate date în ședința de judecată și parțial susținute prin declarațiile inculpat că, nu-i place că victima promovează LGBT, astfel nu generează instanței îndoieli privind intenția inculpatului la săvârșirea infracțiunii, or ultimul își dădea seama cert de verosimilitatea producerii amenințării, mai ales văzând că victimei i s-a inspirat o stare de frică, pentru care i s-a adus la cunoștință că discuția se înregistrează și ulterior va fi scrisă o plângere la poliție.
33. Cu referire la persoana *subiectului infracțiunii*, instanța statuează că acesta este persoana fizică responsabilă care la momentul comiterii infracțiunii a atins vârsta de 16 ani. În acest caz, potrivit extrasului din Registrul de stat al populației (f.d. 83), instanța relevă că inculpatul Melnic Marin este născut pe *****, și întrunește astfel semnele subiectului infracțiunii incriminate.
34. Subsecvent, cu privire la poziția părții apărării inculpatului, exprimată în dezbaterile judiciare, și anume că, de către partea acuzării nu au fost prezentate probe, precum că, amenințarea a fost reală, instanța de judecată reține faptul că latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 155 din Codul penal, este compusă din următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă ce constă în acțiunea de amenințare cu omor sau cu vătămare gravă a sănătății și integrității corporale; 2) circumstanțele săvârșirii infracțiunii, realizate prin existența unui pericol al finalizării amenințării. Respectiv, legiuitorul incriminând fapta respectivă nici nu a indicat, că este necesară survenirea unor vătămări corporale de orice natură, fiind destulă atentarea la viața și sănătatea victimei doar prin amenințare, o amenințare care să fie reală și tangibilă pentru victimă.
35. În concluzie, în cadrul examinării circumstanțelor cazului și a probatoriului administrat, a fost stabilită întrunirea tuturor elementelor infracțiunii în acțiunile lui Melnic Marin și nu au fost stabilite circumstanțe care să înlăture caracterul penal al faptei. În acest mod, instanța de judecată consideră necesar ca Melnic Marin să fie condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 155 alin. (2) din Codul

penal, reieșind din considerentele enumerate supra, precum și din totalitatea probelor examinate în faza urmăririi penale și constatate ca fiind pertinente, concludente și veridice, care în ansamblu coroborează între ele, se completează între ele, nu trezesc nici o îndoială și dovedesc cert că inculpatul Melnic Marin a comis fapta prejudiciabilă constatată cu vinovăție sub forma intenției directe. Respectiv, reieșind din cele menționate, apreciind probele din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, instanța de judecată a încadrat juridic acțiunile inculpatului Melnic Marin în baza art. 155 alin. (2) din Codul penal, conform semnelor „ *amenințarea cu omor, cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, săvârșită inclusiv și prin intermediul unui sistem informatic, dacă a existat pericolul realizării acesteia menințări, din motive de prejudecată*”, având în vedere faptul că în acțiunile inculpatului sunt prezente toate elementele constitutive ale infracțiunii incriminate și urmează a fi condamnat anume pentru comiterea infracțiunii, conform acestei încadrări juridice, iar în rezultat, se stabilește atât temeiul real, cât și temeiul juridic pentru atragerea acestuia la răspundere penală.

Cu privire la pedeapsă.

36. În cadrul dezbaterilor judiciare, de către acuzatorul de stat Olesea Rusu, a fost solicitat recunoașterea inculpatului Melnic Marin vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 155 alin. (2) din Codul penal cu stabilirea pedepsei sub formă de amendă în mărime de 550 u.c., care constituia la data comiterii infracțiunii ca amendă de la 550-600 unități convneționale.
37. Apărătorul inculpatului, avocatul Marița Marcela a solicitat achitarea inculpatului din motiv că fapta incriminată nu întrunește elementele infracțiunii incriminate.
38. Apărătorul părții vătămate, avocat Doina Ioana Strășiteanu de a-l recunoaște vinovat pe Melnic Marin de fapta ce i se impută.
39. Partea vătămată Pavlescu Marin în susținerile verbale a susținut apărătorul său.
40. Inculpatul Melnic Marin, în ultimul cuvânt a pledat pentru faptul că se consideră nevinovat.
41. Potrivit art.24 alin.(2) din Codul de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. În cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

42. La individualizarea judiciară a pedepsei ce se va aplica instanța va avea în vedere dispozițiile art. art. 7, 75 Cod penal, respectiv: modalitatea și împrejurările în care a fost comisă infracțiunea, gradul de pericol social mediu al faptei săvârșite, de împrejurările în care a fost comisă fapta, dar și circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală.
43. În conformitate cu art.61 alin.(1) și (2) din Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.
44. Concomitent, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie echitabilă, legală și corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Instanța remarcă că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune. De altfel, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea comiterii de noi infracțiuni atât de către condamnat, cât și de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni. În concordanță, instanța consideră că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

45. În aceste sens, instanța de judecată menționează că scopul pedepsei penale nu este ca aceasta să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că pedeapsa nu trebuie privită ca „prețul” pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile și urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptății, inclusiv prin prisma principiilor proporționalității și cel al echității lor.

46. Instanța concluzionează că sentința de condamnare în prezenta cauză penală va avea un efect preventiv serios atât pentru inculpat, cât și pentru alte persoane predispuse la comiterea unor astfel de infracțiuni și va constitui o garanție și o asigurare că drepturile și libertățile consfințite în Constituția Republicii Moldova și alte legi ale statului sunt apărate, iar violarea lor este contracarată și pedepsită.
47. În cadrul individualizării pedepsei, instanța de judecată ține cont și de regula nr. 6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate (adoptată de Comitetul de Miniștri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegațiilor de Miniștri), potrivit căreia „natura și durata sancțiunilor și măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporțională cu gravitatea infracțiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât și cu situația personală a acesteia”.
48. Din examinarea textului de lege invocat, rezultă că aceste criterii sunt obligatorii și trebuie avute în vedere în procesul de stabilire și aplicare a pedepsei.
49. Privind gravitatea infracțiunii prevăzute de art. 155 alin. (2) din Codul penal săvârșită de către inculpat, instanța, conform art. 16 alin.3 din Codul penal, atestă că infracțiunea, în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave comise cu intenție.
50. Astfel, instanța de judecată ajunge la concluzia că pedeapsa stabilită lui Melnic Marin sub formă de amendă penală, este una corectă individualizată și raportată la criteriile generale prevăzute de art. 75 Cod penal, dat fiind faptul că anterior acesta nu a fost condamnat pentru nici un fel de infracțiune, este pentru prima dată la o abatere prevăzută de lege penală (F-246), totodată instanței de judecată nu i-au fost prezentate materiale caracteristice ce l-ar fi pus pe acesta într-o lumină negativă.
51. La stabilirea pedepsei inculpatului Melnic Marin instanța de judecată a ținut cont și de elementele ce țin de materialitatea faptelor comise de inculpat, cât și de datele referitoare la persoana acestuia, prin urmare, chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, la caz se reține că, stabilirea pedepsei este rezultatul unei examinări obiective a întregului material probatoriu, cercetat în cadrul ședinței de judecată.
52. Prin urmare pedeapsa cu amendă în viziunea instanței de judecată este unica în măsură de constrângere aplicabilă situației inculpatului, care pornind de la datele caracteristice ale ultimului, este pe măsură să ducă la atingerea scopului general și special al pedepsei penale, deoarece fapta în materialitatea sa duce la concluzia că scopul pedepsei poate fi realizat prin stabilirea pedepsei cu amendă.

53. Poziția instanței de judecată referitor la pedeapsa penală stabilită, are ca fundament faptul că dreptatea reprezintă o valoare supremă în societate și este garantată de art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală a statului. În consecință, prevederea constituțională la care s-a făcut referință obligă toate autoritățile statului să contribuie la stabilirea și afirmarea ei în societate.
54. La caz instanța reține că, potrivit Legii pentru modificarea unor acte normative nr. 111 din 21.04.2022 (în vigoare 03.07.2022), la articolul 155: alineatul unic devine alineatul (1), în care, în dispoziție, după textul "sau a sănătății," se introduce textul "săvârșită inclusiv prin intermediul unui sistem informatic," articolul se completează cu alineatul (2) cu următorul cuprins: "(2) Aceeași faptă săvârșită din motive de prejudecată se pedepsește cu amendă de la 650 la 850 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore, sau cu închisoare de la 2 la 4 ani." Astfel, fapta de care Melnic Marin se învinuiește a fost comisă la 19.06.2022, anterior intrării în vigoare a noilor modificări, astfel pedeapsa pentru art.155 se pedepsea cu amendă în mărime de la 550 la 750 unități convenționale. Circumstanțe în care instanța, prin aplicarea prevederilor art. 64 alin. (3) Cod penal, ajunge la concuzia de a-i aplica lui Melnic Marin o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 550 unități convenționale.
55. Astfel, având o relevanță supranațională, aplicându-se direct în toate statele membre, este instituit un mecanism tipic de *mitior lex* și în art.2 alin.2 din Regulamentul CE nr.2988/95 din 18 decembrie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene: „Nicio sancțiune administrativă nu poate fi impusă în absența unor dispoziții în acest sens prevăzute într-un act comunitar emis anterior abaterii respective. În cazul modificării ulterioare a dispozițiilor care impun sancțiuni administrative și care sunt incluse în normele comunitare, se aplică retroactiv dispozițiile mai favorabile”
56. ***Cu privire la măsura preventivă.***
57. În corespundere cu prevederile art. 385 alin. (1) pct. 15) și art. 395 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanța urmează să se expună în privința măsurii preventive ce se va aplica inculpatului până când sentința va deveni definitivă.
58. În contextul dezbaterilor judiciare procurorul Olesea Rusu nu s-a expus pe marginea aplicării sau menținerii măsurilor preventive în privința inculpatului.
59. Analizând materialele dosarului penal, la momentul emiterii sentinței, instanța statuează că inculpatul Melnic Marin nu se află sub imperiul vreunei măsurii preventive.
60. În acest context, instanța relevă că conform art. 329 alin. (1) din Codul de procedură penală, la judecarea cauzei, instanța, din oficiu sau la cererea părților și ascultând

opiniile acestora, este în drept să dispună aplicarea, înlocuirea sau revocarea măsurii preventive aplicate inculpatului.

61. Instanța constată că potrivit art. 175 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, constituie măsuri preventive măsurile cu caracter de constrângere orientate în scopul asigurării de către instanță a executării sentinței.
62. Reieșind din conținutul art. 178 alin. (2) din Codul de procedură penală, obligarea de a nu părăsi țara constă în îndatorirea impusă inculpatului de către instanța de judecată de a nu părăsi țara fără încuviințarea organului care a dispus această măsură, precum și în îndeplinirea altor obligații prevăzute la alin.(1) din același articol.
63. În acest mod, instanța statuează că până când sentința va deveni definitivă, urmează a fi aplicată în privința inculpatului măsura preventivă – *obligarea de a nu părăsi țara*.
64. Instanța menționează că în virtutea faptului că în privința inculpatului nu a fost aplicată o pedeapsă privativă de libertate, chiar dacă nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii, aplicarea unei măsuri preventive nonprivative de libertate la momentul emiterii sentinței va avea ca scop eventual atât executarea sentinței, cât și responsabilizarea acestuia în fața instanțelor ierarhic superioare în cazul în care prezenta sentință va fi atacată.

Cu privire la acțiunea civilă.

65. Potrivit art.385 alin.(1) pct. 10) Cod procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează dacă trebuie admisă acțiunea civilă, în folosul cui și în ce sumă.
66. În conformitate cu prevederile art.387 alin.(1) Cod de procedură penală, o dată cu sentința de condamnare, instanța de judecată, apreciind dacă sunt dovedite temeiurile și mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acțiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge. Instanța de judecată relevă că, prin acțiunea civilă înaintată în ședința de judecată, partea vătămată a solicitat încasarea din contul lui Melnic Marin a prejudiciului moral în sumă de 50 000 (*cincizeci mii*) lei și suma de 21 000 (*douzeci și unu mii*) lei cu titlu de costuri de judecată.
67. În motivarea cererii a invocat că, în urma acțiunilor ilegale ale lui Melnic Marin, partea vătămată a avut de suportat stări profunde de anxietate, frică pentru siguranța proprie.
68. Astfel, instanța de judecată, conducându-se de prevederile art.19, 1998, 2036, 2037 Cod civil, va admite parțial acțiunea civilă privind încasarea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune, deoarece corespunde exigențelor prevăzute de Lege, inculpatul a atentat asupra sănătății părții vătămate. Instanța reține că, mărimea prejudiciului moral nu este supus unor criterii legale prestabilite, ci determinarea lui în concret este lăsată la libera apreciere a instanței de judecată, reieșind din gradul

suferințelor psihice, suferințelor fizice, reținerile sufletești suportate ca urmare a atentării la inviolabilitatea și sănătatea persoanei, precum și din faptul că partea vătămată trebuie să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit, iar cuantumul despăgubirilor trebuie stabilit astfel încât acesta să aibă efect compensatoriu, adică să restabilească situația anterioară săvârșirii infracțiunii.

69. Totodată se reține că, la stabilirea cuantumului despăgubirilor echivalente unui prejudiciu moral se are în vedere o serie de criterii: consecințele negative suferite de cei în cauză pe plan fizic și psihic, importanța valorilor morale lezate, măsura în care au fost lezate aceste valori și intensitatea cu care au fost percepute consecințele eventuale a vătămării, măsura în care i-a fost afectată situația familială, profesională și socială, având în vedere că, prin aceste despăgubiri cu rol compensatoriu, se urmărește o reparație justă și echitabilă a prejudiciului moral suferit și, nu îmbogățirea fără justă cauză.
70. Instanța de judecată reține că, criteriul general evocat în jurisprudența CEDO constă în aceea că, despăgubirile trebuie să prezinte un raport rezonabil de proporționalitate cu atingerea adusă reputației, având în vedere totodată gradul de lezare a valorilor sociale ocrotite, intensitatea și gravitatea atingerii adusă acestora. În situația daunelor morale, datorită naturii lor nepatrimoniale, o evaluare exactă a acestora în bani nu este posibilă, întinderea despăgubirilor realizându-se prin apreciere raportată la elementele de fapt. În speță, prejudiciul moral se exprimă prin faptul că partea vătămată a suportat suferințe morale, în urma acțiunilor ilicite ale inculpatului, prejudiciul moral constând în suferința psihică generată de amenințările inculpatului, frica provocată de acesta.
71. Cercetând materialele cauzei, instanța va respinge solicitarea părții civile Pavlescu Marin privind satisfacerea integrală a pretenției de ordin moral în sumă de 50 000 lei, care este una exagerată, reieșind din disconfortul psihologic creat părții vătămate, or, la evaluarea daunelor morale, instanța de judecată a ținut cont în deplină măsură de suferințele psihice care au fost suportate de către partea vătămată.
72. În acest sens, instanța de judecată consideră că, suma privind recuperarea prejudiciului moral în mărime de 10 000 (*zece mii*) lei, reprezintă o justă și echitabilă satisfacție a prejudiciului moral suferit de Pavlescu Marin, în rest pretențiile acestuia se apreciază ca fiind excesiv de mari și nejustificate, urmând a fi respinse.
73. Cu referire la solicitarea încasării din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare suportate sub forma de cheltuieli pentru acordarea asistenței juridice, instanța de judecată, apreciind caracterul necesar al compensării acestor cheltuieli, conchide privind necesitatea adjudecării parțiale ale acestor cheltuieli.

74. Sub aspectul evaluării mărimii solicitate spre compensare, instanța de judecată consideră că, valoarea de 21 500 lei corespunde criteriilor de realitate, necesitate și rezonabilitate. Potrivit materialelor cauzei, în legătură cu asistența juridică acordată, Pavalescu Marin a suportat cheltuieli în sumă totală de 21 500 lei.
75. Instanța de judecată atestă că, cheltuielile de asistență juridică enunțate, au fost realmente angajate și se dovedesc prin bonul de plată Seria seria DAA nr. 14024838 din 02.10.2023. Astfel, instanța de judecată consideră că, cheltuielile de asistență juridică suportate de Pavlescu Marin au fost necesare, or actele cauzei certifică implicarea avocatului în activități de acordare a asistenței juridice în faza de judecare a cauzei.
76. Se constată că, mărimea onorariului este rezonabilă or derivă din dispoziția art.63 al Legii cu privire la avocatură nr.1260 din 19 iulie 2002. Tariful corespunde criteriilor prescrise prin Statutul profesiei de avocat nr. 302 din 08 aprilie 2011 și Recomandarea privind quantumul onorariilor avocaților a Consiliului Uniunii Avocaților. Ținând cont de faptul că cererea de chemare în judecată a fost întocmită de către avocat, instanța consideră necesar de a admite cerința privind încasarea cheltuielilor judiciare în mărime de 21 500 (douăzeci și una mii cinci sute) lei.
- Cu privire la mijloacele materiale de probă și corpurile delictive.***
77. Cu referire la prevederile art. 161-162, art.385 alin.(1) pct.13, art.397 pct. 3) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată hotărăște chestiunea cu privire la corpurile delictive.
78. Procurorul Olesea Rusu, în dezbateri judiciare a solicitat păstrarea la materialele cauzei a CD-lui care a fost recunoscut drept corp delictiv potrivit ordonanței din 22.12.2022.
79. Potrivit art. 162 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală documentele care constituie corpuri delictive rămân în dosar pe tot termenul de păstrare a lui sau, la solicitare, se remit persoanelor interesate, iar din conținutul prevederilor art. 157 alin. (1) din Codul de procedură penală denotă că constituie mijloc material de probă documentele în orice formă (scrisă, audio, video, electronică etc.) care provin de la persoane oficiale fizice sau juridice dacă în ele sunt expuse ori adevărate circumstanțe care au importanță pentru cauză.
80. Subsecvent, art. 157 alin. (2) din Codul de procedură penală stipulează că documentele se anexează, prin ordonanța organului de urmărire penală sau prin încheierea instanței, la materialele dosarului și se păstrează atâta timp cât se păstrează dosarul respectiv.
81. În cazul în care documentele în original sunt necesare pentru evidență, rapoarte sau în alte scopuri legale, acestea pot fi restituite deținătorilor, dacă este posibil fără a

afecta cauza, copiile de pe acestea păstrându-se în dosar.

82. Elucidând cele expuse supra, se concluzionează că, la materialele cauzei penale procesul verbal enunțate supra se păstrează în original, păstrarea căruia este permisă de norma de drept și necesară reieșind din circumstanțele de fapt și drept depistate în cadrul ședinței de judecată, precum și au fost administrate legal și corespunzător în cadrul urmăririi penale și a cercetării judecătorești, fiind considerate de instanță o probă necesară și pertinentă cauzei.
83. Astfel în urma celor expuse, în temeiul art. 162 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanța de judecată concluzionează că, CD-ul care a fost recunoscut drept corp delict potrivit ordonanței din 22.12.2022, urmează să rămână la materialele cauzei penale pe toată perioada păstrării sale.
84. În contextul celor expuse și a probelor cercetate sub toate aspectele, complet și obiectiv, în conformitate cu prevederile articolelor 64 din Codul penal, potrivit Legii pentru modificarea unor acte normative nr. 111 din 21.04.2022 (în vigoare 03.07.2022), art. 162, 329, 340, 384-389, 392-395, 397, 437 din Codul de procedură penală, instanța de judecată,

hotărăște:

Se recunoaște vinovat *Melnic Marin ******, de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 155 alin. (2) din Codul penal, și în baza acestei Legi ai stabili o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 550 (*cinci sute cincizeci*) unități convenționale, ceea ce constituie suma de 27 500 (douăzeci și cinci mii) lei.

Se explică lui *Melnic Marin ****** că potrivit art.64 alin.(3/1) Cod penal al Republicii Moldova, aceasta este în drept să achite jumătate din amenda stabilită dacă o plătește în cel mult 3 zile lucrătoare din momentul în care hotărârea devine executorie. În acest caz, se consideră că sancțiunea amenzii este executată integral.

Se comunică lui *Melnic Marin ****** că în caz de eschivare cu rea-voință a condamnatului de la achitarea amenzii stabilite ca pedeapsă principală sau complementară, instanța de judecată poate să înlocuiască suma neachitată a amenzii cu închisoare în limitele termenelor pedepsei maxime, prevăzute de articolul respectiv al Părții speciale a prezentului cod. Suma amenzii se înlocuiește cu închisoare, calculându-se o lună de închisoare pentru 100 unități convenționale.

Se aplică în privința lui *Melnic Marin ******, măsura preventivă, obligarea de a nu părăsi țara, cu menținerea acesteia până la definitivarea sentinței.

Corpul delict, CD-ul, recunosct drept corp delict potrivit ordonanței din 22.12.2022, urmează să rămână la materialele cauzei penale pe toată perioada păstrării sale.

Se admite parțial acțiunea civilă intentată de Pavlescu Marin, împotriva lui Melnic Mairn și se încasează, de la Melnic Marin, în beneficiului cet. Pavlescu Marin, suma 10 000 (zece mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral și suma de 21 500 (douăzeci și una mii cinci sute) lei, cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică, în rest, *se respinge ca neîntemeiată*.

Sentința pronunțată integral la data de 11 iunie 2024.

Sentința este cu drept de atac în ordine de apel la Curtea de Apel Chișinău în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (*sediul Buiucani*), din momentul pronunțării integrale a acesteia.

Președintele ședinței,
Judecător

Liudmila Beșliu